

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **M. H.**, zastoupené JUDr. Vladimírem Szabo, advokátem, se sídlem Jeremenkova 1021/70, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2015, č. j. 46 A 52/2013 - 38,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2015, č. j. 46 A 52/2013 - 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Městský úřad Lysá nad Labem (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 22. 8. 2000 rozhodnutí o povolení stavby č. j. výst/1086/71/00/Ja, kterým k žádosti stavebníka Unica Technologies, a.s. povolil stavbu výrobní haly s administrativou na pozemcích parc. č. 579/3, 579/17 a 579/18 v k. ú. Lysá nad Labem. Zmíněné pozemky se nacházejí v blízkosti pozemků zapsaných na LV č. 1319 v k. ú. Lysá nad Labem, které jsou ve výlučném vlastnictví žalobkyně. V řízení před stavebním úřadem nebyla žalobkyně zahrnuta do okruhu účastníků a rozhodnutí o povolení stavby jí proto nebylo doručováno.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí stavebního úřadu o povolení stavby dne 10. 11. 2010 odvolání, kterým se domáhala zrušení stavebního povolení. Ve svém podání uvedla, že byla zkrácena na svých právech, neboť ke stavebnímu řízení nebyla přizvána, nemohla nahlížet do spisu a vznášet připomínky. Zároveň uvedla, že je vlastníkem pozemku parc. č. 579/1 v k. ú. Lysá nad Labem, který je v bezprostřední blízkosti předmětné stavby, která bude svým charakterem, účelem a rozměry negativně ovlivňovat její majetek. Žalobkyně vyslovila zásadní nesouhlas s tím, aby kanalizace, elektrické rozvody a vodovod byly vedeny přes její pozemek, a aby její pozemek byl používán k přístupu na stavbu. Dále uvedla, že ke stavbě nemá žádné informace, nezná ani číslo jednací, má však zájem nahlédnout do spisu.

O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 1. 2011, č. j. 015905/2011/KUSK, tak, že odvolání zamítl jako nepřípustné. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 8. 10. 2012, č. j. 10 A 68/2011-28-31, zrušil shora uvedené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V pokračujícím řízení vydal žalovaný dne 22. 2. 2013 rozhodnutí č. j. 027148/2013/KUSK, kterým odvolání žalobkyně znovu zamítl jako nepřípustné; uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2013 je nyní předmětem soudního přezkoumání. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uzavřel, že žalobkyně podle tehdy platného zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) není účastnicí stavebního řízení a její odvolání je proto nepřípustné. Zároveň žalovaný dospěl k závěru, že i v případě, kdyby žalobkyně byla účastníkem předmětného stavebního řízení, musel by žalovaný její odvolání posoudit jako opožděné, a to s ohledem na § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ve znění pozdějších předpisů. Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně znovu žalobou, o které rozhodoval krajský soud kasační stížností napadeným rozsudkem č. j. 46 A 52/2013 - 38, ze dne 6. 12. 2015.

V napadeném rozsudku krajský soud konstatoval, že žalovaný chyboval při posouzení otázky účastenství žalobkyně v řízení před stavebním úřadem. Žalovaný vycházel nesprávně z restriktivního výkladu pojmu „sousední pozemek“, podle kterého by sousedním pozemkem byl pouze pozemek mající se stavebním pozemkem společnou hranici. Jak uvedl krajský soud v napadeném rozhodnutí, žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr, že žalobkyně není vlastníkem sousedního pozemku a její vlastnické právo není stavbou přímo dotčeno, a pochybil, pokud odvolání žalobkyně bez dostatečného odůvodnění zamítl jako nepřípustné. Přes uvedené pochybení krajský soud rozhodnutí žalovaného nezrušil, neboť odvolání žalobkyně posoudil současně jako opožděné. Na běh odvolací lhůty a její délku krajský soud aplikoval § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), kterým se řídilo i řízení vedené před stavebním úřadem. Podle uvedeného ustanovení *„pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení nebo proto, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí.“* Za oznámení rozhodnutí přitom dle krajského soudu lze považovat i jiný postup, na základě kterého se žalobkyně o rozhodnutí a jeho podstatném obsahu dozvěděla. Jak uvedl krajský soud, *„v projednávané věci bylo rozhodnutí stavebního úřadu vydáno v roce 2000 a během následujících let byla stavba realizována, o čemž žalobkyně nepochybně věděla. Dne 3. 2. 2010 uvedla žalobkyně v jiném správním řízení v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu č. j. SÚ/1061/09/Čí-5, že nikdy nedala souhlas ke stavbě haly na pozemku st. p. 2905 v k. ú. Lysá nad Labem. Z výše uvedeného je zřejmé, že nejpozději dne 3. 2. 2010 žalobkyně prokazatelně věděla, že ve vztahu ke shora uvedené stavební parcele bylo vydáno rozhodnutí, jímž byla povolena stavba haly“*. S ohledem na uvedené dospěl krajský soud k závěru, že odvolání podala žalobkyně pozdě, neboť lhůta k podání odvolání uběhla dne 4. 5. 2010.

II. Obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) popsala dosavadní průběh stavebního řízení. Stěžovatelka především zásadně nesouhlasí se závěrem krajského soudu o opožděném podání odvolání proti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka nesouhlasí se skutkovým zjištěním soudu, že dne 3. 2. 2010 v jiném správním řízení uvedla, že nikdy nedala souhlas ke stavbě haly na pozemku st. p. 2905. Stěžovatelka toto tvrzení označila za lživé a odmítla, že by v dané době měla vědomost o obsahu stavebního povolení.

Stěžovatelka odmítá závěr, že musela fakticky vědět o realizaci stavby výrobní haly s administrativou, neboť stavba probíhala několik let a nebylo možné ji přehlédnout. K tomuto stěžovatelka namítá, že samotná skutečnost, že se na místě staví, neznamená, že bylo vydáno pravomocné stavební povolení. Stavbu pokládala za tzv. černou stavbu“ a neměla přitom vědomost o stavebním povolení a jeho obsahu. Odvolání podala proto až dne 9. 10. 2010, „ačkoliv v té době nevěděla spisovou značku řízení a neměla vědomost, co je obsahem

pokračování

stavebního povolení“. Stěžovatelka se „o stavebním povolení a zejména jeho obsahu dozvěděla až dne 6. 3. 2014 po nahlédnutí do správního spisu na Krajském soudě v Praze“ a v době podání odvolání měla „pouze vědomost, že stavební úřad nejspíš vydal nějaké stavební povolení ohledně sousedních pozemků. Stěžovatelka tedy namítá, že byla stavebním úřadem a následně žalovaným opomenuta jako účastnice řízení a vydané stavební povolení považuje za nezákonné.

Stěžovatelka dále vyslovila podezření, že přes pozemky zapsané na LV č. 1319 v k. ú. Lysá nad Labem, které jsou jejím výlučným majetkem, je vedena kanalizační a vodovodní síť, která se napojuje na stavby postavené na sousedních pozemcích ve výlučném vlastnictví společnosti Unica Investment, uzavřený investiční fond, a.s. Tyto rozvody považuje stěžovatelka za nelegální, neboť v souvislosti s pozemkem stěžovatelky nebylo ve vztahu k rozvodům vedeno žádné správní řízení. Věcné břemeno zatěžující její pozemky považuje stěžovatelka za nezákonné.

Stěžovatelka dále nesouhlasí s tvrzením, že v jiné správní věci uvedla, že „nikdy nedala souhlas ke stavbě původní haly na pozemku st. p. 2905 v kat. území Lysá nad Labem“. Stěžovatelka namítá, že na uvedeném pozemku žádná původní hala neexistovala, proto k její stavbě nemohla dát souhlas. Dále namítá, že její pozemek p. č. 579/1 byl rozdělen a oplocen bez jejího souhlasu a rovněž uvádí, že nikdy nedala souhlas k umístění jímek na sousedním pozemku p. č. 589/3 a jejich napojení přes pozemky v jejím vlastnictví.

Závěrem stěžovatelka namítá, že krajský soud se nevypořádal s jejím návrhem na zrušení rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem ze dne 22. 8. 2000, č. j. výst/1086/71/00/Ja, kterým bylo vydáno stavební povolení na předmětnou výrobní halu s administrativou. Podle stěžovatelky rozhodnutí o povolení stavby trpí nezhojitelnou procesní vadou a jako takové mělo být zrušeno; stavební řízení by pak mělo být dle § 100 odst. 3 správního řádu obnoveno z moci úřední, neboť v důsledku pochybení správního orgánu jí byla odňata možnost účastnit se řízení. Stěžovatelka navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu v celém rozsahu zrušen a věc vrácena soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Ztotožňuje se s právním názorem krajského soudu, že odvolání stěžovatelky bylo opožděné, má za to, že stěžovatelka tímto postupem nebyla poškozena; závěr o opožděnosti odvolání není v rozporu ani se současně platným § 84 správního řádu. Žalovaný opakuje argumentaci, podle které stěžovatelka již dne 3. 2. 2010 věděla o tom, že bylo vydáno předmětné rozhodnutí o povolení stavby haly. Pokud stěžovatelka tvrdí, že jí nebyl znám obsah a podstatné náležitosti stavebního povolení, neboť tyto informace získala až 6. 3. 2014 a v době podání odvolání dne 9. 11. 2010 měla pouze vědomost, že stavební úřad nejspíš vydal nějaké stavební povolení, pak žalovaný namítá, že s takovým stupněm vědomostí mohla stěžovatelka odvolání podat již dříve než 9. 11. 2010; stěžovatelka neuvedla, jaká skutečnost jí bránila podat odvolání v době od „3. 2. 2010 do 4. 5. 2010“. Tvrzení stěžovatelky o neoprávněném vedení sítí nebylo doloženo důkazem, který by vyvracel skutečnosti vyplývající z projektové dokumentace předložené ke stavebnímu řízení. Vzhledem k tomu, že odvolání stěžovatelky bylo posouzeno jako opožděně podané, tak skutečnost, že se krajský soud nezabýval návrhem na zrušení rozhodnutí prvostupňového správního rozhodnutí, nemůže způsobit nezákonnost rozsudku krajského soudu. Návrh stěžovatelky na obnovu řízení dle § 100 odst. 3 správního řádu přesahuje dle žalovaného rámec tohoto řízení.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Praze vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost

je včasná (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přítom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Předmětem sporu je otázka účastenství stěžovatelky v řízení před stavebním úřadem a s tím související otázka, zda odvolání podané stěžovatelkou proti rozhodnutí žalovaného dne 9. 11. 2010, lze posoudit jako opožděné.

Kasační soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že účastenství stěžovatelky ve stavebním řízení nelze vyloučit poukazem na skutečnost, že její pozemek nesousedí přímo s pozemkem, na němž byla předmětná stavba povolena. Žalovaný, který takto postupoval, vyložil pojem sousední pozemek nepřijatelně restriktivním způsobem a namísto konkrétních skutkových zjištění a jejich právního vyhodnocení z hlediska toho, zda stěžovatelka je vůbec účastníkem řízení před stavebním úřadem podle § 34 a § 59 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném v době řízení před stavebním úřadem, dospěl žalovaný ke zcela obecnému závěru, že stěžovatelka není vlastníkem sousedního pozemku a její vlastnické právo není stavbou přímo dotčeno. Žalovaný se nedostatečným způsobem vypořádal s otázkou aktivní legitimace stěžovatelky a závěr krajského soudu, že žalovaný pochybil, když bez dostatečného odůvodnění zamítl odvolání stěžovatelky jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004, shledal Nejvyšší správní soud správným.

Krajský soud se neztotožnil s právním závěrem žalovaného o nepřípustnosti odvolání a bylo proto namístě, aby rozhodnutí žalovaného zrušil. Krajský soud dospěl k závěru, že zrušení rozhodnutí by z pohledu stěžovatelky nevedlo k příznivějšímu rozhodnutí ve věci, neboť i kdyby stěžovatelce bylo přiznáno postavení účastníka řízení, muselo by její odvolání být přesto zamítnuto pro opožděnost. Skutečnost, že předmětné odvolání bylo zamítnuto pro nepřípustnost, namísto pro opožděnost, přitom není podle názoru krajského soudu procesní vadou, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud však již nesouhlasí s důvody, pro které krajský soud dospěl ve svých úvahách k závěru o opožděnosti odvolání; v tomto směru pokládá námítky stěžovatelky za důvodné. Nutno na tomto místě dodat, že krajský soud pochybil, pokud ve svých úvahách o nepřípustnosti odvolání de facto nahradil rozhodovací důvody žalovaného; zamítl-li totiž žalovaný odvolání z důvodu nepřípustnosti, nemohl krajský soud nahradit takový výrok výrokem jiným. Závěr o tom, že se jednalo o procesní vadu, která nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí tak nelze považovat za správný.

Krajský soud současně při posouzení otázky včasnosti podaného dovolání vycházel z premisy, že stěžovatelka měla být, resp. je účastníkem stavebního řízení a byla orgánem prvního stupně opomenuta. Svědčilo jí právo podat proti rozhodnutí řádný opravný prostředek, tedy odvolání. Tohoto práva stěžovatelka využila, otázkou je, zda tak učinila včas, zda tedy odvolání mělo být in meritum projednáno nebo bylo podáno opožděně, a žalovaný se tedy věcí in meritum zabývat nemohl. Otázku opomenutého účastníka v řízení dle zák. 71/1967 Sb., již ve své rozhodovací praxi řešil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118; mimo jiné zde uvedl, že pokud je účastník řízení, jehož práva, právem chráněné zájmy či povinnosti byly rozhodnutím dotčeny, opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez

pokračování

rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno. Uvedené závěry stran seznámení se s rozhodnutím správního orgánu pak lze dle cit. rozhodnutí aplikovat i na případy, v nichž je postupováno dle správního řádu z roku 2004.

Sporným v projednávané věci je okamžik, kdy stěžovatelka v intencích výše uvedené judikatury získala řádnou vědomost o obsahu stavebního povolení tak, aby se mohla dostatečně a účinně opravným prostředkem bránit.

Ze spisového materiálu vyplynuly pro posouzení této otázky následující skutečnosti:

Dne 10. 11. 2010 bylo stavebnímu úřadu doručeno odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí stavebního úřadu o stavebním povolení. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 1. 2011 odvolání stěžovatelky zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka správní žalobu k Městskému soudu v Praze, který dne 8. 10. 2012 rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 8. 10. 2012, č. j. 10A 68/2011 a věc vrátil žalovanému k dalším u řízení. V pokračujícím řízení žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 2. 2013 odvolání stěžovatelky znovu zamítl jako nepřijatelné a zároveň pro případ, že by stěžovatelka byla účastnicí stavebního řízení, konstatoval, že odvolání bylo opožděné podle § 84 odst. 1 správního řádu účinného od 1. 1. 2006. Podle zmíněného ustanovení osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno posledním z účastníků, kterým ho správní orgán oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Jak konstatoval žalovaný, napadené rozhodnutí bylo posledním účastníku řízení oznámeno dne 20. 9. 2000, stěžovatelka podala odvolání dne 10. 11. 2010, *ale „v jiném řízení ukončeném rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 18. 8. 2009 č. j. SÚ/1061/09/Či-5, do kterého podala odvolání dne 3. 2. 2010 již uvedla, že nikdy nedala souhlas ke stavbě původní baly na pozemku st. p. 2905 v kat. úz. Lysá nad Labem“*. Z uvedeného žalovaný dovodil, že stěžovatelka se o rozhodnutí dozvěděla minimálně dne 3. 2. 2010 a třicetidenní subjektivní lhůta i jednorozhodnutí objektivní lhůta uplynuly marně a odvolání je opožděné.

Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nesouhlasí s aplikací § 84 odst. 1 správního řádu ve vztahu k případné opožděnosti odvolání stěžovatelky. Řízení bylo v daném případě zahájeno za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení a žalovaný žádným způsobem neodůvodnil, z jakého důvodu na běh odvolací lhůty a její délku aplikoval ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2006. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto případě by měla být věc posuzována nikoli dle zákona č. 500/2004 Sb., ale dle zákona č. 71/1967 Sb., neboť za předpokladu, že stěžovatelka je účastnicí stavebního řízení a jako taková byla opomenuta, pak rozhodnutí o stavebním povolení nebylo doručeno všem účastníkům, nemohlo nabýt právní moci a řízení tedy nelze považovat za ukončené (viz § 179 zák. č. 500/2004 Sb.).

Nejvyšší správní soud poznamenává, že z předchozí právní úpravy obsažené v zákoně č. 71/1967 Sb., vyplývalo, že rozhodnutí, které nebylo oznámeno byť jen jednomu z účastníků správního řízení, nenabývalo ve skutečnosti právní moci, ač ostatní účastníci třeba i byli v dobré víře o tom, že rozhodnutí právní moci nabylo (a správní orgán jim na rozhodnutí vyznačil doložku právní moci), což ve svém důsledku znamenalo v mnoha případech značnou právní nejistotu a zásahy do dobré víry účastníků řízení; teprve přijetím nové právní úpravy byla limitována odvolací lhůta v případě neoznámení rozhodnutí (viz § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.).

Krajský soud správně a v souladu s § 179 správního řádu aplikoval při posouzení opožděnosti odvolání zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a vycházel z § 54 odst. 3 uvedeného zákona, podle kterého, pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení nebo právě proto, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí.

Za oznámení rozhodnutí lze podle krajského soudu pokládat i jiný postup než pouhé doručení, pokud se díky takovému postupu stěžovatelka dozvěděla o existenci a podstatném obsahu rozhodnutí. Podle krajského soudu stěžovatelka během let následujících po vydání stavebního povolení nepochybně věděla o tom, že předmětná stavba byla realizována. Krajský soud tento závěr dovodil shodně se žalovaným na základě toho, že stěžovatelka dne 3. 2. 2010 uvedla v jiném správním řízení v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu č. j. SÚ/1061/09/Či-5, že nikdy nedala souhlas ke stavbě haly na pozemku st. p. 2905. Právě s ohledem na uvedený projev stěžovatelky v jiném správním řízení krajský soud bez dalšího uzavřel, že tříměsíční lhůta pro podání odvolání podle § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. počala běžet dne 4. 2. 2010, marně uběhla dne 4. 5. 2010 a odvolání podané stěžovatelkou dne 9. 11. 2010 pak bylo opožděné.

Nejvyšší správní soud se s uvedeným závěrem krajského soudu neztotožňuje. Ve správním spise, který byl soudu předložen, se totiž nenachází žádná písemnost, ze které by bylo možno zjistit, že stěžovatelka učinila dne 3. 2. 2010 podání v jiné správní věci. Nejvyšší správní soud shledává zásadní deficit v tom, že spis neobsahuje tvrzené odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu č. j. SÚ/1061/09/Či-5 ani jinou písemnost, ze které by bylo možno usoudit, že stěžovatelka měla již v období před podáním odvolání dostatek relevantních informací a povědomost o vydaném stavebním povolení tak, aby bylo možné od této doby počítat běh odvolací lhůty dle § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. (viz rozhodnutí rozšířeného senátu výše). Takový závěr by bylo možno učinit teprve poté, byla-li by součástí spisu písemnost či jiný důkaz, z jehož obsahu by takové skutečnosti zjevně vyplývaly.

K tomu, aby opomenutý účastník řízení seznal s dostatečnou jistotou obsah vydaného rozhodnutí, musí však též především vědět, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, ale také, jakým způsobem a rovněž v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do jeho práv (obsah odůvodnění). Důkazní břemeno, tzn. prokázání skutečnosti, že se v daném případě stěžovatelka s obsahem rozhodnutí v požadovaném rozsahu seznámila, leží přitom na správním orgánu. V dané věci však žalovaný břemeno důkazní neunesl, tvrdil-li s ohledem na obsah odvolání stěžovatelky v jiném správním řízení, že věděla o existenci stavebního povolení již dne 3. 2. 2010, přitom k tomuto tvrzení nedoložil žádný důkaz.

Krajský soud bez dalšího převzal tvrzení žalovaného a shodně s ním konstatoval, že stěžovatelka získala řádnou vědomost o obsahu stavebního povolení již dne 3. 2. 2010. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem, jak jej učinil žalovaný, a poté i krajský soud, neztotožňuje, neboť k takovému závěru neshledal ve spisovém materiálu podklady. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud pochybil, když na základě neprokázaného tvrzení o tom, že stěžovatelka měla dostatečnou vědomost (v intencích závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem ve výše citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu) o vydaném stavebním povolení, posoudil podané odvolání stěžovatelky jako opožděné.

Pokud jde o další námítky stěžovatelky týkající se vedení kanalizačního a vodovodního vedení, resp. neoprávněného oplocení a užívání jejího pozemku, Nejvyšší správní soud uvádí, že rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost (nebo opožděnost) podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán, potažmo soud, věcně zabýval

pokračování

odvolacími námitkami in meritum. Námitky, kterými stěžovatelka míří k samotnému povolení stavby, jsou proto v tomto kasačním řízení irelevantní. Kasační soud posuzuje, zda správní orgán, potažmo soud, neporušil zákon, odmítl-li odvolání stěžovatelky projednat z důvodu jeho opožděnosti. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

K námitce stěžovatelky, že se krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s jejím návrhem na zrušení rozhodnutí stavebního úřadu, kterým bylo vydáno stavební povolení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že, jak již bylo řečeno, krajský soud byl oprávněn zkoumat rozhodnutí žalovaného pouze z hlediska přípustnosti, resp. včasnosti odvolání, a jeho povinností bylo vypořádat se se všemi námitkami, které byly právě z tohoto hlediska stěžovatelkou v žalobě uplatněny. Pokud se krajský soud v odůvodnění rozhodnutí výslovně nevypořádal s návrhem stěžovatelky na zrušení stavebního povolení, pak se nejedná o nedostatek, který by mohl způsobit nezákonnost rozsudku. V tomto světle tedy nelze shledat námitku stěžovatelky důvodnou.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelce v tom, že stavební řízení mělo být obnoveno z moci úřední dle § 100 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném v době podání odvolání. Stěžovatelka takovou námitku ve správní žalobě neuplatnila a krajský soud se jí proto nezabýval. Za dané situace již stěžovatelka nemůže tuto námitku s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. účinně uplatnit v kasační stížnosti.

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud v posuzované věci shledal nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ohledně posouzení opožděnosti odvolání opomenutého účastníka a s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (i § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu